

SZEPESI ATTILA

LELTÁR

**Ez itt a ház a hajdani
Ürököld bokrok fák virágok
Odébb a kert Ott magasodtál
gyermekkorod világnyi tavaszában**

**S ez itt a pad az ól a kút
Hány emlék-szakra semmivé lett
Fönn a csillagok vasai
a költészet langy lomtárából**

**Kit érdekel hogy ott ragyognak
S kit érdekel ha nem ragyognak
Kit érdekel kit érdekel
hogy érdekel-e a világ**

**mely mint édes gyümölcs a magra
úgy forrt köréd Kit érdekel
a régi ház a régi ősz
gondod-bajod a mostani**

**s az elindító messzi út
melyen hitted hogy célba érsz
hogy megoldozva saruid
belépsz jövő városokba**

**Jaj kit érdekel é hamis
e költészet-nevű pimaszság
Ez itt a ház a hajdani
s körötted lakhatatlan ősz van**

ORSZÁGÚTON

**Megül a madár,
nem kiáltoz,
bogár neszez a
füben, fillér, papír
csillogna-szállna, nem lehet, ezüst
egér motoz léptem alatt, magas fák
lándzsái vigyáznak, megyek
sorstalanul, a bajszos
kukoricaszár feketén
bólog, falvak, tanyák
fénye szúr messziről, éjszaka,
égigérő éjszaka épül
körém, eres
levél hűti homlokom, ág suhint
utánam, lehúz a sár, nem lehet,**

nem lehet hazatalálni, hosszú az út,
hosszú az út, bekerít a sötét,
messzi nádas zizeg
fehér madárral, liliommal,
autók nyája suhan, didergő,
érces a föld, csikorog léptem, annyi
találkozás emlékét őrző
kezemre, arcomra, vállamra most
csak ez a neszező magány
nehezedik, lenn, fönn, körös-körül
fények, spirálok, ostoros galaktikák,
Ikrek, Halák, jaj, nem lehet,
nem lehet magam maradnom, éjszaka van,
sejtjeimben tintasötét, forog
velem a föld, hullik milliárd
élet, moszat enyész
emlékké a tavon, tiszavirág
rohad, pocok, béka
mállik talpam alatt, madár
zuhan az ág közt énekét
temetve, szarvas csörtet át a
mocsáron, szuszogva a süppedő,
iszamos éjszakában, nem lehet
nem lehet nem hazatalálni, véges
a konok út, jaj, nem meredhet az
ember szuroksötétbe, nem
múlhat el, szerveit
nem térképezheti föl a
bomlás, míg veszendő
arcát megörökíti testben, izzó
vasban, gyümölcsben — hát pirkadatok
elfutó utak, tükrös
vizek, hajnalodjatok lándzsás
fasorok, sörényes hegyek, s ti,
őreim, emlékeim, biztatóim:
örököld fenyők!

ZÖLD FALKA ZÚDUL

Zöld falka zúdul itt vagyok
érzékeim nyugodjatok
habosfehér fák kezek vállak
zöld falka zúdul megtalállak
városok tornyok kék utak
vergődök gondjaim alatt
kezek arcok zöld falka sárga
pipacsos-fürjes búzatábla
aranyozsda itt vagyunk ketten
hegyek közt sustorgó vizekben
itt vagyunk arcok kezek vállak
hófüggöny lebeg megtalállak

kabát kandalló jaj mi kell még
zenészó ólomszürke esték
lányunk beszél már kérdezem
nincs pénz sáros út elviszem
elviszem meghozom virággal
habos fák lobognak utánam
paskolnak forró záporok
zöld falka zúdul hallgatok

SIMAI MIHÁLY

KŐFOLYOSÓ

Hát éppen május gyalázná meg így
önmagát azzal hogy mindent elveszít
hogy szirmai beletombolva a földbe
lesújtvá lombjait
ilyen halált cikázta mindkettőnkre

Hát éppen a virágos törne
óra a születendőre
kit teremtettünk jég-januárban
akinek szemedet hajadat szántam

ki ruhából dombosan földereng
Hát éppen május alázna meg
bennünket akiknek példájára
körül a síkon gyönyörű
élni-akaró kupolákat emelt

Mint akkor édes
véres az öled
de jaj
miféle vér ez

Mentőautó kékes lidérce
sikolyod im kitűzve
piros süvítés a városon
csattogó veszélyvércse

mentőautó kékes lidérce
görnyedt klinikai éj lidérce

Jaj lélekben megtizedelve
kintől haláltól megkísértve